

hidtil været dette, at naar en Tjenestemand kommer til Ulykke og der bliver tilkendt ham Erstatning, bliver der i denne Erstatning fradraget den Del af hans Pension, kapitaliseret, som er tilvejebragt ved offentlige Midler, det vil sige, at den vedkommende Tjenestemand i Virkeligheden ofte ikke fik nogen Erstatning i Anledning af det ham overgaaede Ulykkestilfælde. Tjenestemændene har gentagende klaget derover, senest i en Skrivelse til Indenrigsministeriet, trykt som Bilag til Lovforslaget. Jeg har derfor foreslaaet i § 40 en Ændring paa dette Punkt, som jeg haaber i det væsentlige vil vise sig tilfredsstillende for Tjenestemændene; saaledes at den hidtil gældende Regel vel opretholdes — idet det altsaa vedvarende siges, at Tjenestemændene kun har Ret til Udbetaling af det Beløb, hvormed Erstatningen overstiger Værdien af den Del af Pensionen, som tilvejebringes ved offentlige Midler —, men at naar Raadet skønner det rimeligt, idet Omstændighederne taler derfor, kan Raadet bestemme, at der fra Erstatningen vil være at fradrage et mindre Beløb end efter Regelen ovenfor, dog mindst Værdien af det for Statens Midler tilvejebragte Beløb, hvormed Pensionen eller den aarlige Ydelse er forhøjet udover den Pension, der svarer til Tjenestemandens. Hvis altsaa Tjenestemanden udover den Pension, han har Krav paa, faar Pensions-tillæg af Staten paa Grund af det Ulykkestilfælde, der er overgaaet ham; bør han naturligvis ikke baade have dette og til-lige den fulde Erstatning, som Arbejders-forsikrings-Raadet har tilkendt ham. Han bør ikke have baade i Pose og i Sæk fra den samme Institution. Dog fastsættes det sluttelig, at saafremt den vedkommende ved Ulykkestilfældets Indtræden havde op-naaet en ved hans Tjenestetids Længde begrundet Ret til fuld Pension, sker der dog intet Fradrag i den ham i Henhold til nærværende Lov tilkommende Erstatning. Det vil altsaa sige, at hvis f. Eks. en 65-aarig Tjenestemand, som havde Ret til at tage sin Afsked med fuld Pension uanset, hvorledes hans Helbredstilstand er, efter den Alders Indtræden kommer til Skade, har han Krav paa den fulde Erstatning i Anledning af Ulykkestilfældet, da han jo paa Forhaand uden Hensyn til dette havde Krav paa fuld Pension.

Det fastsættes nu, at lokale Myndigheder er pligtige til at bistaa Raadet ved Erstatningsbeløbs Anbringelse, for saa vidt Raadet maatte ønske det, og Erstatningsbeløbet skal ligesom hidtil som Regel omsættes til en Livrenteudbetaling,

naar Invaliditeten er over 70 pCt. og vedkommende Person er over 50 Aar; men ved Afgørelsen af Spørgsmaalet Livrente i Stedet for Kapitaludbetaling søger man at udvide Raadets Competence, idet der nu ved den eventuelle Omsætning skal tages Hensyn til den Opfattelse, som maatte være kommet til Orde fra Opholdskommunen. Den Form, som denne Bestemmelse nu har faaet, tror jeg i nok saa høj Grad dækker det, som i 1916 var Hensigten ved Udformningen af disse Bestemmelser, som Tilfældet er blevet i Loven af 1916.

Saa er der det store Spørgsmaal om Tilvejebringelsen af en bedre Ordning, hvad angaar Forsikring af løs Medhjælp i Arbejdsgiveres personlige Husholdning. Dette Spørgsmaal har givet Anledning til megen Utilfredshed og til en ret omfattende offentlig Debat, idet den gældende Lov siger, at Personer, som beskæftiger forsikringsberettigede Arbejdere, har Forsikringspligt overfor Medhjælp af tilfældig og ganske forbigaaende Art ved Husholdning og personlig Tjenestegerning, medens Personer, som ikke beskæftiger forsikringsberettigede Arbejdere, ikke har saadan Pligt. Det vil altsaa sige, at den samme Person, f. Eks. en Vaskekone, den ene Dag er forsikret, fordi hun maaske vasker i et Hjem, hvor der holdes fast Pige, men den næste Dag er hun ikke forsikret, fordi hun arbejder for en Mand, som ikke holder Tjenestepige. Det er i Virkeligheden et urimeligt Forhold, og urimeligt er det ogsaa, at man skal forsikre den samme løse Medhjælp mangfoldige Gange indenfor en Række forskellige Hjem, selv om disse kun anvender den løse Medhjælp ganske faa Dage om Aaret; og det er dette, der har givet Anledning til Paastanden om; at den Erstatning, der ydes fra Selskabernes Side, staar i absolut Misforhold til den samlede Præmie, Selskaberne tager ind.

Man er imidlertid her tilbøjelig til at glemme, at naar et Selskab skal udstede Police for en saadan lille Forsikring, skal indkassere Præmier, skal administrere hver enkelt af disse smaa Forsikringer, kan det ikke undgaas, at en meget betydelig Del af Præmien medgaar til Administrationen, og at det, der bliver Brug for til Ulykkeserstatning, i Sammenligning dermed kan blive et forholdsvis lille Beløb. Det er det, der har givet Anledning til en Kritik af adskillige Selskabers Virksomhed, en Kritik, om hvis Beføjelse jeg i og for sig ikke skal udtale mig, men som gør det ønskeligt, at man naar til en anden Ordning paa dette Omraade, hvilket ganske sikkert ogsaa vil